

Περί εξομολογήσεως
Κεφ. ιη΄

Οί άνθρωποι, ὅσοι θέλουν νά σώσουν τήν ψυχήν τους καί νά κληρονομήσουν τήν αἰώνιον βασιλείαν, τυχαίνει ὅλοι νά προστρέχουν μετά δακρύων νά εξομολογοῦνται εἰς τούς πνευματικούς πατέρας αὐτῶν, ἐάν ἔναι δυνατόν καθ' ἡμέραν, εἰ δε / κἀν τό ὀλιγότερον τέσσαρες φορές τόν χρόνον, ἤγουν τόν καιρόν ὅποταν ἔρχονται οἱ Σαρακοστές, τήν μεγάλην, τῶν Χριστουγέννων, τῶν ἀγίων Ἀποστόλων καί τῆς Θεοτόκου τόν Αὐγουστον. Καί ὅταν εξομολογοῦνται νά λέγουν τάς ἀμαρτίας τους ἀδιαντρόπως καί ὄχι νά πραγματεύεται τόν πνευματικόν καί νά ὁμολογᾷ τήν ἀμαρτίαν καί νά αἰτιώνει ἄλλον καί ὄχι τόν ἑαυτόν του. Διότι ὁ Θεός ἔναι καρδιογνώστης καί δέν λανθάνεται. Καί καλά καί γελαῖς τόν πνευματικόν σου, ἀλλά τόν Θεόν δέν τόν ἐγελαῖς, ἀμή γελαῖσαι ἀτός σου. Καί διά τοῦτο τυχαίνει ὅτι νά λέγεις τοῦ πνευματικοῦ σου τήν πᾶσαν ἀλήθειαν, διότι καλά καί εξομολογεῖσαι εἰς ἄνθρωπον ὅπου ἔναι ὁμοίος σου, ἀλλά τοῦ Θεοῦ εξομολογεῖσαι καί ὁ Θεός σέ συγχωρεῖ, διότι καλά καί ὁ ἄνθρωπος σε συγχωρεῖ, ἀλλά ἔλαβε τήν ἐξουσίαν παρά Θεοῦ, ἀπό τόν Θεόν. Καί ἄκουσον τί εἶπε ὁ Χριστός τῶν Ἀποστόλων, ὅποταν τούς ἔστειλεν νά κηρύξουν: «Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον, ἄν τινων ἀφήτε τάς ἀμαρτίας αὐτῶν ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατήτε κεκράτηνται». Τό λοιπόν ὁ Θεός τούς ἔδωκεν τήν ἐξουσίαν ὅτι ὅσων κρατήσουν τάς ἀμαρτίας νά εἶναι καλά κρατημένες ὥσπερ νά τές ἐκράτει αὐτός ὁ Θεός, καί ὅσων συγχωρήσουν νά εἶναι συγχωρημένες ὥσπερ νά τές ἐσυγχώρει αὐτός ὁ Θεός. Καί σύρε εἰς τό εἰκοστό κεφάλαιον τοῦ κατά Ἰωάννου νά τά εὔρεις. Καί ἐπειδή αὐτό τό ἀψευδές στόμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τό εἶπε τῶν / Ἀποστόλων τινάς μηδέν ἀπιστεῖ, καί αὐτοί πάλιν ἔδωσαν τήν αὐτήν ἐξουσίαν εἰς ἄλλους ἀνθρώπους ἐμπείρους τῆς θείας Γραφῆς, ὄχι ἀμαθῶν ἀνθρώπων ὡς ἐμέ, ἀλλά τιμίων ἀνδρῶν καί ἐπισταμένων καλά τήν θείαν Γραφήν ἅπασαν. [...]

Ελένη Κακουλίδη-Πάνου (επιμ.), *Ιωαννίκιος Καρτάνος, Παλαιά τε και Νέα Διαθήκη*, Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας, Θεσσαλονίκη 2000.